

KUIFJE

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 17 JAAR

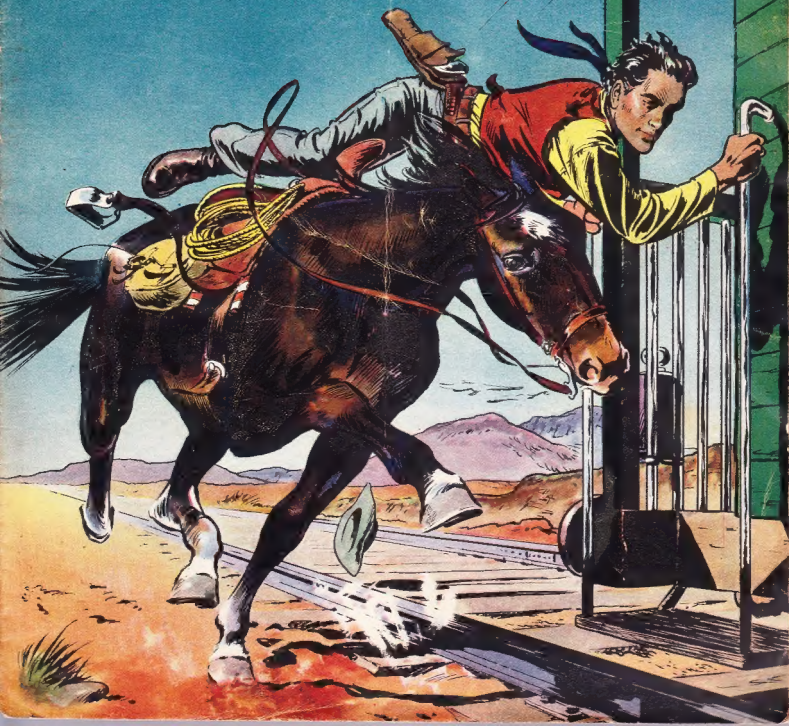
NEGENDÉ JAARGANG

PRUIS : 6 Frc. - IN NEDERLAND 40 Cts

43

DE STRIJD VAN ROCKY BILL TEGEN DE GANGSTERS

ONS VOLLEDIG TEKENVERHAAL DOOR RENE FOLLET

Rocky! Die lelijke Turner is hier niet geweest en heeft gezegd, dat je je doodvonnis tekent als je je grond aan de spoorweg verkoopt. Ik ben bang...

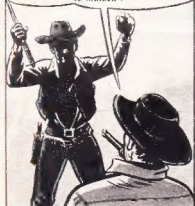
Bedaar, Kathleen! Hij is een brutale viager met een grote mond, die Turner, maar alles behalve een held! Tegen mij zou hij zoiets niet durven zeggen!

Enkele dagen nadien, op het ogenblik dat Rocky Bill bij de notaris wil binnengaan om de verkoopacte te ondertekenen...

Handen omhoog, William O'Carthy! Je krijgt precies 15 seconden om op je paard te springen en er van onder te muisen!

Je hebt ongelijk met revolvers te spelen, Turner! Een schot gaat soms zo vlug af!

Je bent in de grond geen bandiet, je bent alleen vreselijk dom, Turner, en daarom zal ik geen klacht tegen je indienen. Maar, neem nu de benen en als je me nog eens in de weg loopt, schiet ik je neer. Begrepen?

Turner liet het zich geen twee keer zeggen. Rocky Bill tekent de acte.

Alles is in orde. Ziehier de 300 dollar. Je doet er een goede zaak mee want die grond is eigenlijk maar de helft waard!

Drie maanden later worden de sporen reeds geleegd...

Is dat niet vreselijk! We moeten de spoorlijn, die heel de streek ten goede komt, met geschouderd geweer bewaken!

Ik vernam dat men de werken al drie keer poogde te saboteren...

Een maand later wordt de spoorlijn, die Kalma City met Fort Washington verbindt, ingehuldigd. De reizigers lezen het aanplakbiljet.

21 juni om 5 uur 's morgens...

Ted! Ted! Luister even! Ik geloof dat ik het hok van ons beertje vergat te sluiten gisteravond...

Het is al welletjes! Huil zo niet! Ik ga kijken!

De beer is natuurlijk een wandelingetje gaan maken! Indien ik hem niet kan vinden zal Betty er het hart van in zijn! Meisjes zijn toch slordig!

Waar mag die deugniet gebleven zijn? Wa, ik geloof dat ik hem zie!

Eindelijk heb ik je, kleine zwerver!

He, ik hoor stemmen. Om dit uur? Wie mag dat wel zijn?

Hier niet, Turner? Dat zou te dwaas zijn. Negen kansen op vier bemerken de boeren de sabotage alvorens de trein voorbij rijdt!

Dan plaatsen we het dynamiet in de tunnel! Daar komt niemand en is het zo donker als in de hel!

Niet lang nadien bij het ontbijt...

Doe je ellebogen van tafel, Ted! Heb je niet geslapen? Je ziet er zo moe uit!

Deze morgen ben ik opgestaan en heb bijna drie uur lang ons beertje gezocht. Het was uit z'n kool gebroken!

Kijk maar niet, papa, het was mijn schuld!

Je bent tot aan de spoorweg gelopen om hem terug te vinden?

Ja en ik hoorde stemmen... Enkele mannen keken naar de sporen en ze... wilden dynamiet leggen...

Ha, die schurken! De bende van Turner wil de tunnel doen instorten en de trein doen ontsporen! Wat een ramp zou dat zijn! Vlag! M'n paard!

Hopelijk kom ik op tijd!

Daar komt de trein! STOP! STOP! Pat hoort me niet! Ik moet voor de trein over het spoor zijn om de locomotief te kunnen volgen aan de anderen kant van de spoorlijn.

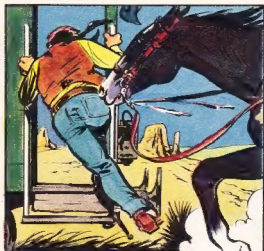
OEF!
Op het
nippertje!

HOOO! STOP! Hij hoort het nog niet! Het
enige wat ik nog doen kan is op de laatste
wagen klauteren...

Om m'n nek te breken maar het
is noodzakelijk! Wil ik de ramp
voorkomen, moet ik Pat verwittigen
voor de ingang van de tunnel!

Even op adem komen...

Hemel!
De
tunnel!

STOP, PAT! STOP!
Er ligt dynamiet in de tunnel!

Wie heeft dat gedaan?
Rocky Bill, zonder je tussen-
komst lagen we nu onder de ver-
splinterde wagens!

Kijk, daar loopt een man! Het is Tur-
ner! Met die kerel heb ik nog een ap-
pelje te schillen!

Een kogel in z'n
kuiten... dat zal het
enige middel zijn om
hem tot staan te bren-
gen!

Dank je, Bill!
Je hebt me prach-
tig geholpen!

Alles is nog te doen,
sheriff! Ik ben er
van overtuigd dat
er van Turner
een eerlijk man
te maken is!

De trein vertrekt iedere morgen naar Fort
Washington en langzamerhand begrijpt
iedereen, dat hij geen armoe maar wel-
vaart in de strek brengt.

Je baby reist ook
mee?

Ware onze beer die
nacht niet gaan lo-
pen, zou er van deze
locomotief niets meer
overgebleven en zouden
er vele mensen verongel-
lukt zijn!

IK HEB ER GEEN ZIN IN...

IK was met verlof aan zee en bezocht een jeugd-groepje dat daar in een home verbleef.

Op een bepaald moment stelde een van de jongens voor een wandeling te maken naar de nabijgelegen badplaats.

- Fijn idee! riepen ze allemaal.
- Alleen op één uitzondering na: Frans.
- Gaan we met de fiets? vroeg hij.
- Waarom met de fiets? Een flinke voetwande-ling, zei de groepsleider, doet ook deugd!
- Daar heb ik geen zin in, verklaarde Frans.
- En waarom niet?
- Omdat een wandeling te vermoedend is.
- Al de andere jongens lachten.
- Hoe durf je op jouw leeftijd een wandeling van een uur vermoedend noemen? Ik heb de indruk dat je geen zin hebt om je een kleine inspanning te getroosten, Frans, zei de groepsleider.
- Dat kan zijn... Maar ik heb er toch geen zin in...

— Geen zin?.. Dat zijn de twee woorden die ik je het meest hoor gebruiken! Je moet niet altijd je eigen zin willen doen. Er zijn hier twaalf jongens, die allen graag een wandeling zouden maken. Hij alleen wil niet mee. Je moet desnoods ook kunnen mee-doen tegen je zin, al was het maar om de anderen ge-noe-gen te doen.

— Neen, ik heb geen zin in een wandeling, hield Frans vol.

De groepsleider drong niet langer aan.

— Je kunt doen wat je wil, zei hij ten einde raad. Wij maken in ieder geval een wandeling. Zijn jullie klaar, mannen?

— Ja! Ja! riepen alle jongens in koor.

En weldra trok het groepje langs de duinen naar de naastbijgelegen badplaats.

Ze keken allen verwonderd op, toen ze Frans, enkele minuten later, zagen aankomen. Hij was helemaal bui-ten dood gelopen.

— Wel, Frans, vroeg de groepsleider, heb je er toch zin in gekregen met ons mee te gaan?

— Neen, eigenlijk niet. Maar ik heb er zin in ge-kegen om jullie genoeg te doen.

— Bravo, dat is fijn! riep de groepsleider.

En iedereen was blij dat Frans niet op zijn eentje achter bleef.

Kuifje

MERCATOR

WERNER LIJSSENS van Temse zou graag in «Kuifje» een artikel zien verschijnen over Gerard Mercator, zijn beroemde streekge-noot. Ik weet niet of Werner «Kuifje» sinds lang leest, want vóór enkele jaren hebben we reeds een stukje aan deze beroemde cartograaf gewijd.

VANAF DONDERDAG...

begin ik reeds af te tellen hoeveel dagen het nog zal du-ren eer ik het vervolg van je boeiende verhalen kan lezen, zo schrijft Harry Dewit, van Leuven, die zich een enthousiast Kuifjelezer noemt. Hij

verzamelt ook oude munten en heeft soms stukken waar-van hij de oorsprong niet vindt. Tot wie moet ik me wenden? vraagt Harry.

DOCUMENTATIE

MICHEL GOFFART, van Tienen, zou graag enkele adressen willen van bureaux waar hij docu-mentatie kan krijgen. Dat is zeer eenvoudig. Michel: je neemt het telefoonboek ter hand, en je vindt daar-in alle adressen van de reisbureaux en de ambassa-des. Je schrijft hen een vriendelijk briefje en zult zeker een verschuldende tij-den interessante prospectus-sen en documentatie ont-vangen.

IEDEREEN CAN ZICH VERGISSEN

D**A**T is zeker. Ook met de doornatige, droge En-gelsen gebeurt dat. Zo werd in Groot-Brittannië voor enkele weken de genaamde John Willie opge-roepen om zijn militaire dienstplicht te vervullen. Er werd aan dit bevel geen gevolg gegeven, niet omdat John Willie dienstweigeraar of blind was, niet was, maar wel omdat die eerbare onderdaan van Hare Engelse Majesteit noch leren, noch schrijven kon. Hij was maar amper veertien maanden oud!

EEN DICHTER IN DE DOP

Jules Vanderveken, van Breissem, is waarlijk een dichter te weeg. Lees maar even zijn verzen:

**ZOALS DE KLOKKEN BIJ DE
(TOREN)
DE DAUW BIJ 'T MORGEN-
IGLOREN
EN DE BLOEMEN BIJ DE
(LEENTE HOREN;
ZO FAST BIJ ELKE VLAAM-
(SE RENGEL
HET WEZE EEN KWAPOETS
LOF EEN ENGEL
HET BLADJE DAT BIJ HEM
BEHOORT:
«KUIFJE» DAT ZIJN HART
(BEKOORT!**

JOURNALIST

PIERRE V., van Antwerpen, schrijft me het volgende:
«Van jongsaf heb ik me ge-interesseerd voor de litera-tuur, het krantenleven en de pers. Als jongen van 16 jaar deelde ik onder mijn vrienden reeds een zelf opgesteld maand-blade uit. Nu ik wat ouder ben geworden, heeft mijn zin voor het schrijven nog toege-nomen. Geen wonder dus dat ik journalist zou willen wor-den, liever nog reporter.» En Pierre stelt daarna zoveel vra-gen, die ik hier onmogelijk allen kan beantwoorden. Wan-neer je eens de kans ziet een Donderdagnamiddag naar Brussel te komen, Pierre, en je me minstens een week op voorhand verwittigt, bestaat er een mogelijkheid dat ik je alles eens van man tot man kan vertellen, intussen kan ik je wel verzekeren dat Yves Duval bestaat. Die naam is zelfs geen pseudoniem. Yves Duval is twintig jaar oud en toneelspeler van beroep. Tot binnenkort!

DE POSTBODE

MEN ziet hem steeds graag komen omdat de postbode altijd nieuws brengt en niet alleen de meisjes nieuwsgierig zijn... Er zijn drie Kuifjelezers die de postbode deze week onder-diger dan gewoonlijk zullen opwachten, want zij windstroken een correspondent.
Patrick van Raemdonck, Onderwijsstraat, 6, Ant-lands, Frans, Engels of Duits, Hij verzamelt post-zegels.
Hilare Vlieghe, Ploegstraat, 21, Antwerpen, zoekt eveneens een correspondent. Hij heeft geen bijzon-dere voorkeur maar.
Herman Gijssels, Warandestraat, 37, Turnhout, die verwacht van zijn cor-respondent (14-15 j.) dat hij een natuurvriend zou zijn en van biologische wande-lingen houdt.
Laat deze lezers niet te-vergeefs op de postbode wachten!

DE VAL ^{van een} KEIZERRIJK

TEREIN-
GEN VAN
FRED
FUNKEN

Sultan Mohammed heeft zijn vloot in een nacht over land tot voor de haven van Constantinopel gebracht...

25 OK deze nieuwe ramp kan de keizer niet ontmoedigen. Venetië beloofde hem hulp en hij weet dat de vloot van de Doge op weg is naar Byzantium. Waar blijft die vloot echter zo lang? «Geef me dit kleine, vlugge schip, Monseigneur», zegt Pietro Cantarini, «en laat de ketting voor me openen. Ik vaar de Venetiaanse vloot tegemoet!» «Nee, dat is veel te gewaagd! Om aan de Turken te ontsnappen is er een mirakel nodig!» Maar Pietro houdt koppig vol en op 3 Mei, even na middernacht, verdwijnt zijn brigantijn in de nevelbanken. Het schip bereikt de Bosphorus, raakt door de Dardanellen en komt op hoge zee...

26 IN de stad zelf wordt de toestand met de dag neteliger. Telkens opnieuw moeten de aanvallen van de Turken afge- weerd, hun listen doorzien worden. Men moet de onderaardse gan- gen, die ze aan de voet van de wallen graven, voortdurend dicht- en ten slotte ook nog tegenaanvallen uitvoeren... De verdedigers vechten één tegen twintig... bij gebrek aan slaap en voortdurend blootgesteld aan het vijandelijk geschut, raken ze echter uitgeput. Zouden ze het uithouden tot er hulp komt opdagen, aangenomen dat die hulp ooit komt? Sedert meer dan twee weken heeft men geen nieuws over de brigantijn van Pietro Cantarini.

27 DOCH, op een schone morgen duikt het schip uit de nevel op. Maar jammer genoeg heel alleen en in welke treurige staat!... Hij heeft de Venetiaanse vloot dus niet ge- vonden... Met een pijnlijk vertrokken gezicht luistert de keizer naar het verslag van de dappere Cantarini: «Monseigneur, lang zijn we in de omgeving van de Archipel gebleven, waar het verraait van vijandelijke schepen. Ik heb koers gezet naar het Noorden en ben zo ver mogelijk doorgedrongen naar het Westen doch... niets! Ik begrijp niet wat er mag gebeurd zijn. Nochtans moet die spookvloot ergens over de golven zwalpen!»

28 ALLES schijnt erop te wijzen dat wij een nederlaag tege- moet gaan», zegt de keizer met gebroken stem. «In- dien het Westen ons verlaat, is Constantinopel verloren!... Maar jij, Pietro», zo wendt hij zich tot de jonge Venetiaan, «waarom kwam je terug?... Je was toch makkelijk naar je vaderland kun- nen terugkeren, daar zou je veilig zijn. Niemand zou je dit kwalijk genomen hebben, want hier is je leven in gevaar!» «Monseigneur», antwoordt Pietro, «ik had beloofd mijn opdracht te vervullen en ik hield woord!» Diezelfde avond, 28 Mei 1453, brengt een spion nog een ander onrustwekkend nieuws naar keizer Constantijn...

29 ZEKER van zijn zegepraal, heeft Mohammed II zijn Jani- saren bij een geroepen om hen de bestorming van de stad aan te kondigen voor 29 Mei. «Ik laat jullie de bewoners en de rijkdommen van deze ongelovige stad. Wie van jullie de vlag van de Profeet op de stadsmuren plant, benoem ik tot Pasja. Dri- zweer ik bij de ziel van mijn vader». En als uit één mond klonk daarop het antwoord van de Janitsaren: «Er is geen andere God dan God en Mohammed is zijn profeet!» De bewoners van Con- stantinopel zijn door een panische schrik bevangen. Alleen de keizer slaagt er in zijn koelbloedigheid te bewaren.

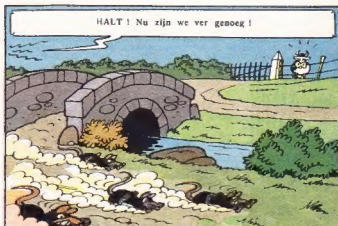
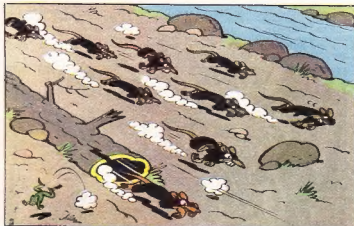

30 HEREN», zegt hij, «een dodelijk gevaar bedreigt Con- stantinopel, de duizendjarige hoofdstad van het Ro- meinse Rijk van het Oosten. Ik ga jullie niet sussen met hoop- volle woorden... Er kan inderdaad nog hulp komen, doch op dit ogenblik moeten we alleen op onze eigen kracht vertrouwen. We zullen het ergoed van onze vaders dapper verdedigen. Jullie zullen me altijd aan het hoofd van m'n troepen vinden. Dat God ons heilge!». Daarop gaat de keizer naar de kathedraal, om te communiceren, neemt afscheid van z'n familie en gaat in volle wapenrusting naar de wallen. Het is twee uur in de morgen.

Chlorophyl en zijn vrienden worden door de zwarte ratten omsingeld. Ze zetten echter een muusenschrik, die een gewapende man voorstelt, aan het ransjen van de hut. De ratten vluchten...

TEKST EN TEKENINGEN VAN RAYMOND MACHEROT

Dr Vexell werd in vrijheid gesteld en hielp Vladimir ontsnappen. Samen vluchten ze in de richting van de Transsiberische spoorlijn. Vexell verdwijnt echter onderweg...

VLADIMIR was er de man niet naar te jammeren en te weelklagen. Hij snapte onmiddellijk dat er slechts één ding te doen bleef: De sporen volgen en de wagen en Vexell uit de handen van de ontvoerders halen voor het te laat was.

Meer dan een kilometer liep de weg naast het woud om dan plotseling in het kreupelhout te verdwijnen. Vladimir liep zo hard hij kon langs een slingerend pad verder en kwam na één uur op een grote plek, afgezet met een hoge, houten palissade. Hij naderde voorzichtig en waagde een oogslag... Hij zag een klein dorp van houthakkers. De huizen waren gemaakt uit hout en gedeukt met een zwaar strodak. In het midden van de woningen, blijkbaar het dorpsplein, stond een groep mannen en vrouwen rond de wagen geschaard... Op hun weg naar huis hadden de houthakkers de wagen gevonden en meegenomen. Dat was duidelijk.

— Alleen met een list zal ik er in slagen Dr Vexell uit de val te halen. Met geweld krijg ik het nooit voor elkaar, dacht Vladimir.

PLOTSING had hij het gevonden... Zonder opgemerkt te worden sloop hij langs de houten afsluiting tot aan de kant vlak tegenover de wagen. Hij brak van een boom een droge tak, die nog vol hars zat, stak het vuur aan die geïmproviseerde fakkel en als ze goed brandde, gooide hij de toorts met een krachtige zwaai te midden van een strodak. Het duurde niet lang of het stro kraakte en knetterde en enkele minuten later steeg er een grote rookwolk ten hemel. Iemand schreeuwde: «Brand! Brand!» en iedereen, zo man als vrouw, liep naar het brandende huis om het vuur te blussen. Geen mens lette nog op de wagen, die even te voren nog hun nieuwsgierigheid had gemaakt. Zo vlug z'n benen hem dragen konden, liep Vladimir het dorp in, sprong op de wagen, lei de zweep over de rug van het paard en weg waren ze... Dit alles was het werk van enkele seconden...

TOEN de houthakkers de verdwijning van de kar vaststelden en de achtervolging inzetten, hadden Vladimir en Vexell reeds een hele voorsprong. — Laat ze maar lopen! Ze krijgen ons niet, riep Vladimir die gelukkig was omdat hij een deel van z'n schuld tegenover Vexell kon aflösen. Nauwelijks waren z'n woorden koud of, op een draai van de weg, glinsterde voor hen het water van een brede stroom die hen de pas afsneed. Onmogelijk van richting te veranderen want rechts en links van de weg was er niets dan ondoordringbaar kreupelhout. Het was tevens onmogelijk de galop van het paard nog tijdig te stuiten...

In een oogwenk verdwenen paard, kar en inzittenden in de golven. Gelukkig was Vladimir

ijzersterk. Met een paar slagen was hij bij Dr Vexell die z'n gekwetst been haast niet bewegen kon en wanhopig met het ijskoude water worstelde. Hij sleepte de doctor naar de oever en hees hem op de onderste tak van een boom... Het was hoogtijd. Ze hoorden hun achtervol-

Hoe lang ze daar in het slijk bleven liggen wisten ze niet...

gers luid schreeuwen en enkele minuten later stonden er een twintigtal houthakkers aan de oever naar de stroom te staren. Ze stonden vlak onder de boom waarin de vluchtelingen zaten, die hun adem inhielden om zich niet te verraden. De dorpelingen wezen naar de kar en het paard die door de stroom meegesleurd werden. Voor hen stond het vast dat de inzittenden verdronken waren en opgewonden pratend keerden ze naar hun kleine woningen terug. Vexell en Vladimir bekeken elkaar opgelucht. Het gevaar was weer voorbij doch hun toestand alles behalve rooskleurig. Ze hadden hun enig transportmiddel verloren, bezaten geen levensmiddelen of dekens meer en tot overmaat

van de ramp, kon Vexell haast niet steunen op z'n been. Hoe zouden ze, in die omstandigheden, hun doel kunnen bereiken?

VLADIMIR gaf werkelijklijk blij van een bovenmenselijke moed en energie want hij bereikte al zwemmend en met Dr Vexell, die hij moest meesleuren, de andere kant van de stroom. Vexell was bewusteloos en Vladimir totaal uitgeput doch ze waren er, ze hadden veilige grond onder de voeten. Hoe lang ze daar in het slijk bleven liggen wisten ze niet en, misschien, zouden ze er gebleven en van koude gestorven zijn, als niet een onverwacht gerucht hen had doen opschrikken: een langgerekt gefluit kwam van heel ver en trilde door het woud... **EEN TREIN! EEN TREIN!** Dat kon alleen de Transsiberische zijn! Het gehuil van die stoomfluit volbracht een

Onze vrienden konden niet vermoeden, dat de machinist de stoomfluit langgerekt had laten gillen alvorens z'n trein in een lange tunnel verdween... Einde-lijk steeg er boven de bomen een lichte rookpluim op en onze vrienden vatten opnieuw moed... Hun trein was geen spooktrein want nu hoorden ze het hingen van de locomotief. Ja, daar was ze, een echte oude, goede locomotief die zuchtte en puffte en om zich heen hele bundels gensters spuwde.

— Maak je gereed, Dr Vexell. We zullen moeten springen, zei Vladimir met een brede, hemoedigende glimlach.

Vexell knikte slechts. Hij diende z'n gezet tot last en zag niet goed in hoe hij zou kunnen

wonder. Vexell opende de ogen, kreeg een beetje kleur op de wangen en fluisterde:

— De trein... de trein... onze laatste kans!

Vladimir had hem reeds opgetrokken en over de schouder gegooit. De reus voelde geen vermoeidheid meer. Z'n krachten waren als bij toverslag teruggekeerd. De trein naderde... De trein... en die trein moesten ze te allen prijze nemen!

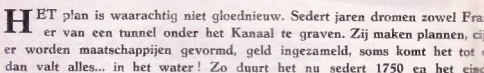
Na enkele minuten vroeg Vladimir zich echter af of ze niet gedroomd hadden? Of ze hun innigste wens niet tot werkelijkheid hadden gemaakt? Hij moest zo vreselijk lang marsjeren alvorens hij de spoorlijn bemerkte en de trein was verdwenen: ze hoorden hem zelfs niet meer.

springen. Vladimir scheen zich daarom weinig te bekommeren.

Verborgen achter een struik, met z'n vriend op de rug, wachtte hij rustig op de lange trein die zoveel hoop, zoveel verwachtingen meebracht...

TOEKOMENDE WEEK:

**DE
VERSTE-
KELINGEN**

HET idee rijpte in 1750 doch het was pas in 1856, dat de Franse ingenieur Thomé de Gamond een plan voorleed aan Napoleon III. Deze was zeer enthousiast. Engelse ingenieurs legden aan koningin Victoria het plan voor van de tunnel en de koningin vond het buitengewoon!

DE TECHNISCHE

WAARUIT bestonden eigenlijk twee gedeeltes. Men stelde voor twee gedeeltes van ongeveer zes meter waarvan 30 km. onder het water en 30 km. op de terrestrische trein, die door de tusschenafstand Londen-Parijs aanging. Men heeft nu de laatste 30 km. afgevoerd en hebben, dan thans het geval met de eerste 30 km.

De kosten voor de tunnel
liard Franse francs en men
hebben om er mee klaar te k
Dat rond sommige geld w
om de zaken te bespoedigen
niet zonder gevaar. Het boren
tunnel ter wereld, 20 km. d
leven en de gezondheid van
constructie van de Loetschb
Bernar Alpen in Zwitserland
en 85 arbeiders verdronken.
steken om hen te helpen.

DE NAJA

door het Kanaal

ranse als Britse ingenieurs
cijferen, vinden financiers,
t de eerste spadesteek en
nde is nog niet te zien!

en thans? Worden er dan nog
Natuurlijk! En er bestaan ook
pijlen...

DE KANT VAN DE ZAAK

alijk die mooie tunnelplannen?
galerijen graven met een dia-
meter en een lengte van 40 km.,
water zonden liggen. De elec-
tunnel zou sporen, zou voor
anderhalf uur minder nodig
al is met de «trein-boot-trein»

el werden gesaamd op 75 mil-
ion zou vijf à zes jaar nodig
komen.

was natuurlijk niet van aard
en. Een tunnel graven in ook
ven van de Simion (de langste
onder de Alpen) kostte het
aan vele arbeiders. Tijdens de
nbergstruik (14 km. onder de
nd) stootte men op een geiser
er men een hand kon uit-

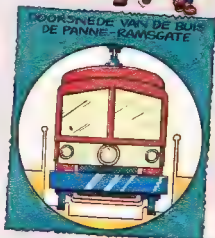
DE BESTE OPLOSSING

DE bodem van het Kanaal bestaat uit weke kalk-
grond en die is niet erg geschikt om tunnels
te boren. Wanneer er ergens een harst komt, wordt de
hele tunnel in enkele minuten weggevaagd door de
kracht van het water. Daarom het zo gevaarlijk ma-
ken als men de afstand kan «overbruggen»? Ja, zeg-
gen de ingenieurs, een brug slaan gaat wel, doch wan-
neer de peilers van zo'n duur en zwaar gevaarte niet
op een rotgrond rusten, wordt het een zeer riskante
onderneming!

Hier gaat dan het nieuwste plan, dit van Pierre
Demart, een Belgisch professor. Hij stelt voor een
buis te vervaardigen met een diameter van 3 m. die
eenvoudig op het zand van de Kanaalbodem zou ge-
plaatst worden en waardoor een trolleybus zou rijden.
Zo dit systeem bevestiging schenkt, kan men naar
believen een, twee, drie of meer buizen vervaardigen,
die zonden voldoen aan het verkeer tussen Groot-
Britannië en het Vasteland.

De buis van Prof. Demart zou aan het strand van
De Panne in zee verdwijnen en uitkomen te Rama-
gate (Engeland). Waarom? Omdat de bedding van
de Noordzee hier het minst diep (van 2 tot 18 m.) is.
De drukking van het water op de stalen wanden
van de buis zou nooit meer dan 5 kg. cm² bedragen.
Aan vijf kunstmatige eilandjes in zee zou de buis
vastgehecht, en van hieruit zou de ventilatie kunnen
geregeld worden. Het geheel zou ongeveer 55.000.000 B. F.
kosten en in twintig maanden kunnen klaar komen.

Niet ONDER het Kanaal, niet OVER het Kanaal
doch IN het Kanaal. Ware dat niet de beste op-
lossing?

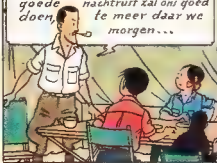
AVALLEI

Ik zie Rabinda is razend omdat de brug er toch
komt. Hij maakt van de nacht gebrak om een
hufi aanslag te plegen op het leven van onze
vrienden...

Alles verloopt
als gemeerd! Er
werd geen alarm
geblazen... Mijn
naja's zaaien
de dood op
hun weg...

Ik denk dat het hoogtijd is om te
gaan slapen. Ik val om vande slaap
en jullie ook, naar ik zie. Een
goede nachtruist zal ons goed
doen... te meer daar we
morgen...

DINGELING... DINGELONG
DING... DANG... DONG...
DING... DINGELING...

Dat komt uit de kantine...

Onze schildwacht!
Ik hoop maar dat ze
hem niet gebeten
hebben...

Heb je nou ooit! Die
slaapt als een das!

Hé, zeg eens, is
het zo dat jij je
dienst doet?

TE WAPEN... ALARM!... REDDE WIE
ZICH REDDEN KAN!

KEN JE HET LAND VAN JAN BART?

EEN REPORTAGE VAN JOHAN DE BRABANDER

In het centrum van het door de tweede wereldoorlog zwaar geteisterde Duinkerke staat het standbeeld van de Vlaamse held Jan Bart

WEET je dat het oude graafschap Vlaanderen, dat het centrum van het Westen is geweest, nu over drie staten verdeeld ligt? Je kent natuurlijk de Belgische provincies Oost en West Vlaanderen. Maar ben je reeds in Zeeuws Vlaanderen geweest dat thans Hollands grondgebied is? Heb je reeds gehoord van Frans Vlaanderen?

Moest je eens op een mooie Meidag naar Rijsel rijden, en je zoudt daar heel de stad vol Vlaamse leeuwenvlaggen zien hangen, dan zou je wel tamelijk verwonderd opkijken. Dat is nu eens gebeurd, toen ik in gezelschap van men mensen uit de geschiedenis van Frans Vlaanderen helemaal niet kenden, en niet konden begrijpen dat zelfs het standbeeld van deze Franse stad met ettelijke Vlaamse leeuwenvlaggen versierd was, ter gelegenheid van de jaarlijkse Rijselse handelsfoor.

Ik heb hen verteld dat twee Vlaamse graven er begraven liggen, hertog Philips de Goede er veel en graag verbleef en het Noord Frans gebied lange tijd deel heeft uitgemaakt van de Nederlanden. Onder de Boer-

gondiërs werd er heftig gestreden met de Fransen voor het bezit van de steden aan de Somme. De Franse draag naar het Noorden heeft sinds de XVe de eeuw voortdurend nieuwe stroom Vlaams gebied verworven tot de huidige staatsgrens werd vastgelegd.

Toen ik in 1940 zoals zovele Belgen naar Frankrijk uitweek, en voor het eerst een voet op Franse bodem zette, heb ik zeer verwonderd opgekeken.

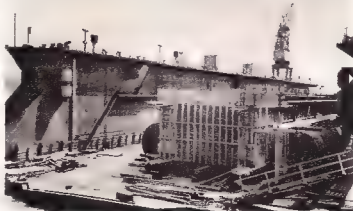
Meidagen van het jaar 1940 hield mijn belangstelling voor Frans Vlaanderen voor goed gewekt. Jan Bart, die als een van de grote Franse helden wordt aanzien, werd als Nederlander geboren.

Tegevolge van de grensver-schivingen werd hij Frans staatsburger, en toen hij op zeldzame dag naar het hof van Versailles ontboden werd om de dank van de Franse koning te ontvangen voor zijn heldenda-

deur iveren voor de studie en het behoud van het Nederlands in Frankrijk.

Wanneer je eens een mooie reis of trektocht maken wilt, raad ik je aan een ontdekkingstocht doorheen Frans Vlaanderen te ondernemen. Het industrieel gebied Rijsel-Robeke-Toerkoenje (Lille-Roubaix-Tourcoing) zal je niet erg bevallen. Het is grauw en karakterloos, zoals de meeste industriegebieden. Maar de Noordzeekust van Duinkerke tot aan de monding van de Somme is zeer mooi. En wanneer je daarna de grote banen verlaat en langs de binnenwegen rijdt, zul je meer dan eens af- of uitstappen (al naar gelang je vervoermiddel) om je fototoestel of schetsboek boven te halen, want er zijn daar ontelbare schilderachtigheeden, veel meer dan in onze Vlaamse provincies!

Een kennismaking met het land van Jan Bart zal ook je belangstelling wekken voor het verleden, het land en de mensen van dit Vlaams grensgebied

De haven van Duinkerke is sinds eeuwen een van de belangrijkste van Europa. Hier zit je een reusachtig Duinkerks draagdok

wanneer ik de vissers te Duinkerke een Vlaams dialect hoorde spreken. Ik dacht dat onze taal in Noord Frankrijk helemaal was uitgestorven.

Toen ik later nadere inlichtingen zocht, ontdekte ik o.a. in het woordenboek van Pater Verschuere dat er nog tientallen Vlaamse gemeenten in Noord Frankrijk bestonden! En dat het Nederlands er sinds 1826 officieel als tweede taal werd geduld door de Franse regering. (Nu is dat, helaas! niet meer het geval.) Dat Vlaams gesprek met die Duinkerke vissers in die bewogen

den ter zee, kwam men tot de vaststelling dat deze « Franse » held geen woord Frans meester was!

Zijn stads- en tijdgenoot Michiel de Swaen wordt als een van de grote schrijvers uit de geschiedenis van de Nederlandse letteren aangenomen.

Eeuwen na de verovering van dit gebied, bestonden er in Noord Frankrijk nog Vlaamse rederijkerskamers. Aan de universiteit van Rijsel wordt de Nederlandse letterkunde gedomineerd, en in de kringen van de intellectuelen en de jongeren treft men ettelijke mensen aan

Boven het puin van Jan Bart's geboortestad verrijst het Belfort, stoere getuige van het groots verleden

HELVIA

Het uurwerk KUIFFE presenteert

DE VROLIJKE VALSCHERM-SPRINGERS

Apenjong! Als z'n vader niet zo'n reus was geweest, dan zou je eens gerien hebben wat ik doe met zo'n schelonen...

Hohéé, vriendent! Wacht even! Ik zal er alleen nooit geraken want m'n uurwerk steekt vol zand!

En het mijne druip't van het zoeewater...

Vriendelijk! ???.

Blub! - Blub!

M'n uurwerk! Ik ben m'n uurwerk kwijt! De urmband is gebroken door de schok... BLUB!... BLUB!...

Alles is nog niet verloren! Mijn HELVA-URWERK, TYPE KUIFFE, loopt nog altijd haarjuist!

HET HELVA URWERK — TYPE KUIFFE — IS VAN UITSTERENDE KWALITEIT WORDT AFGELEVERD MET EEN BON VOOR EEN WIJZERPLAAT ZONDER VERSIERING.

(Wordt voortgezet)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN

TEKST EN
TEKENINGEN

POM EN TEDDY

VAN FRANS
CRAENHALS

Teddy en zijn vrienden zoeken Pom in een oude brongietelerij. Het is trouwens door dat de bandieten een afspraak hebben gemaakt...

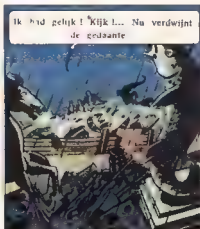
Iv. Daar. Tussen die vis en en
de...
Tegengaan

Bedaar, Teddy! Dat heet
staat absoluut onbeweeglijk!
We moeten vooral kalm
zijn... anders loopt het mis!

Ja, misschien ben
ik te zenuwachtig!
En toch... want
ik werkelijk remd
te zien. Ha!

Ik had gelijk! Kijk!... Nu verdwijnt
de gedaante

Turass heeft er lak aan kalm te
blijven toekijken

Inbren en daar... ommeed is die

Teddy, wij hangen maken
dan

...en een paar woorden met
...stroken?

HOO!

Turass! Heh! Ik te niet bezien

Nee! Maar er is geen
vende ziel!

En nu... heeft Teddy zich niet
vergiest... Het is de geheimzinnige,
kleine Chinese die, zeer handig ver-
borgen, onze vrienden godelaat

Plotseling zien ze een zwakke,
lichtschijn die uit een van de
bouwvallige loodsen komt en ze
gaan er op af

Opgevat. De chef is woedend...

Zieh telkens achter een van die monsterachtige...
...van de...
...van de...

Kijk, er is middel om op die muur te klauteren
Eens zo ver kunnen we zien wat er daar gebeurt...

Vooruit maar!
...te...
...te...

In een kamerje van het gebouw staat de chef
Hij is ongeduldig

Twintig minuten na elf! Ik vraag me
af waarom ze te laat zijn!

Op hetzelfde ogenblik stopt de wagen
van Cyrano voor de...
...van de...

DE ONBEKENDE VAN GAYAO

LELIJK toegelakeld, nietwaar? vroeg de man die er ondanks zijn gehavend gelaat nog in slaagde te glimlachen.

Je moet niet overdrijven, antwoordde Pierre Bollin, zo luchtig mogelijk. Je wondde lijkt me niet zo diep.

— Ben je ook Fransman?

— Neen, Engelsman, doch geboren in Frankrijk... Ik bleef er...

De pijn sneed hem echter het woord af. Hij liep zich achterover op de droge grond vallen, die z'n bloed opzoopte, en sloot de ogen. Bollin bekeek eerst zijn vriend Correndez en daarna Le Bret, die de paarden bij de teugel hield.

— Wat moeten we doen?

Ze haalden de schouders op en gingen enkele meter van de gewonde staan om met elkaar te overleggen.

— We kunnen hem hier niet laten liggen.

— Natuurlijk niet!

De drie vrienden verwijderden zich nog een paar stappen om er zeker van te zijn, dat de ongelukkige hen niet horen kon. De zon daalde reeds naar de kruinen van de nabije hoogvlakten...

— Indien we hem naar Gayao meenemen, verliezen we de avond en de nacht, merkte Le Bret ongeduldig op.

— Ja, wat denk jij?

Ze zwegen een ogenblik blijkbaar in gedachten verzonken. Het was niet moeilijk te raden waarom, want sedert vijf dagen en langer nog — vernamst het eerste bezoek van Le Bret al een paar weken geleden was — hield slechts die ene gedachte hen bezig.

BOLLIN had in zijn smal bureau een man zien binnenkomen die er erg armzalig uitzag, bleek, ongeschoren en met afgelepen sandalen aan de voeten. Daar hij in de man een ingedroogd, berkende, begroette hij hem hartelijk. De man had toen, zelfs zonder eerst te gaan zitten, zijn geschiedenis in één adem verteld.

— Je kent me natuurlijk niet, mijnheer. Ik heet Gustave Le Bret en ben Fransman. Ik werd geboren in de omgeving van

Brest. Ik wen nu reeds tien jaar in dit vervloekt land en eindelijk licht het geluk me tegen en jou misschien ook. Om kort te gaan: ik heb je nodig voor een onderneming. Indien ik je de uitleg geef en de onderneming slaagt, ben je bereid met me te delen?

Een moment meende Pierre Bollin met een gek te doen te hebben, doch de man die voor hem stond was kalm en zeker van z'n stuk.

Wel, leg me de zaak even uit

Ik kom van de Sierra Geraal en had een oponthoud te Gaydo. Zegt die naam je iets? Het is een klein, vuil dorp in het dal met wat mals gras en cactussen met kelen er rond. Maar, onder die kelen, ligt er goud. Een oude zonderting heeft er een concessie en wil die thans van de hand doen, omdat hij van z'n renten kan leven. Het materieel waarmee hij werkte was echter onvoldoende en hij heeft slechts dat goud

opgegraapt, wat werkelijk voor het grijpen lag! Om er een echte, renderende exploitatie van te maken zou er een kapitaal, krachtige maatschappij moeten gevormd worden. Snap je me?

Ja, ja, ga voort.

— Met andere woorden... we moeten een koper vinden voor die goudmijn. Ik wil er aan toevoegen dat er nog andere lui voorbij Gaydo trokken en wind kregen van de zaak. Het komt er dus op aan niet bij de pakken te blijven zitten.

Pierre Bollin bracht de General Oream Company van San Francisco op de hoogte en twaalf dagen later kreeg hij reeds het antwoord: «Storten het geld om een optie van zestig dagen te nemen. Zenden ingenieurs om het terrein te onderzoeken en event de koop af te sluiten. Garanderen u het commissieloon en het gewenste percent.»

Dit betekende een fortuin voor Pierre Bollin en voor Le Bret. Het kwam er nu slechts op aan vlug te handelen en van de man, die de Bretoen «oude zonderting» noemde, de optie te verkrijgen en later de koop af te sluiten. Om dit doel te bereiken moesten ze echter ter plaatse zijn voor er mededingers kwamen opdagen. Van het geld dat hij besat, kocht Pierre Bollin paarden, levensmiddelen en degelijke wapens. Hij verwittigde zijn vriend Correndez en met z'n drieën trokken ze zonder dralen op weg. De ontdekking van die onbekende gewonde langs de weg, nu ze nog slechts vijftig kilometer van het doel waren, konden ze vanzelfsprekend niet als een zeer geluk kig toeval beschouwen.

WE mogen die man niet aan z'n lot overlaten, zei Pierre Bollin met overtuiging. Hij wist dat zijn woorden indruk zouden maken op z'n vrienden en voegde er aan toe dat zou ons bovendien ongeluk aanbrengen.

— We kunnen hem meenemen tot in een afspanning, nadien onze paarden halfdood rijden om de verloren tijd weer in te halen, stelde Le Bret voor.

Ze gingen naar de gewonde toe.

We zullen je meenemen naar Gayao. Zou je het nog uithouden tot daar?

De man opende de ogen en keek hen verschrapt aan.

Neen, niet naar Gayao zei hij. Ik kom van daar... bij Joao Pez, in het hotel. Men heeft moeilijkheden met me gezocht omdat ik een vreemdeling ben. Estarjo, de oppermachtige bandiet, heeft me op zijn handlangers aangevallen. Neen, ik ga niet meer naar Gayao... laat me liever hier sterven.

DE AVONTUREN VAN TIT PRINSKE

GEILLUSTREERD

DOOR RAYMOND BÉDINS

DE SCHAT IN DE DOOLHOF

— We kunnen je hier niet laten, vriend. Jij zou wellicht de morgen niet meer zien.

Niet naar Gayno, laat me hier sterven, fluisterde de gewonde. Hij sloot de ogen alsof hij doodmoes was en bewoog niet meer. Nu er dan kreunde hij echter van pijn en vroeg te drinken.

— Hier de nacht doorbrengen wachten tot de man onder onze ogen sterft, dat gaat niet zei Pierre Bollin. Trouwens, wie zou er baat bij hebben? Hij niet en wij ook niet. Heb ik ongelijk, Correndez?

— Neen, integendeel. Er staat niets anders op dan hem te helpen.

— Luitier, jij vervolg je weg tot aan de mijn en laat de optie door de eigenaar ondertekenen. Ik rijd met de gewonde naar Gayay. Bij je terugkeer van de mijn kom je me daar afhalen.

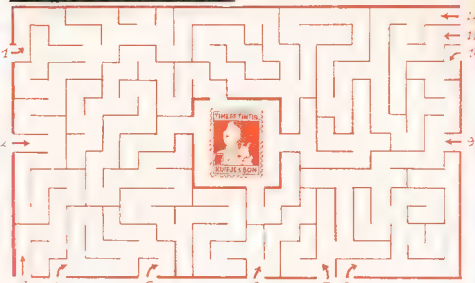
— Neen, we begeelden je naar Gayay en laten ons pas met de gewonde alleen wanneer we er van overtuigd zijn, dat je er veilig bent.

DE volgende morgen trokken Correndez en Le Bret verder naar het Oosten toe en ze lieten de gewonde, een Engelsman, in het hote van senior Joao Pez achter. Pierre Bollin zou de gewonde verzorgen.

Op het nachtafzetje had hij, naast fruit en de dozen met het verband, een revolver van respectabel kaliber gelegd en was vast van plan die te gebruiken in geval het noodzakelijk mocht zijn.

Twoe dagen kreunde en kermde de gewonde, beede van korts of viel in een slaap die zo dicht de dood naderde, dat Bollin zich nu en dan over z'n beschermeling boog en hem de hand op de lippen lei om z'n adem te voelen. Hij vroeg zich af of hij dokter Paulo moest azen komen of maar voorttroven op de kunde van Mama Dolores, de vrouw van de hotelier? Maar zu het verkozen hebben de geneesheer te roepen, doch men vertelde hem dat de dokter stond van de bandst Estarjo en dat de gewonde zelf zo mededeende, dat er een aanval van zijn aanval niet helemaal was.

De volgende dag wist Bollin niet of z'n vrienden die de dokter hadden. Le Bret en Correndez waren nu stroom aangekomen op het terrein waar de oude, rechte, eigenaar ondertekende de optie tot ondertekening aangeboden en de voms van de inge-meers gerred. Tenzij, die het recht was afgelopen. Daaraan wist Pierre Bollin liefst niet denken. Hij waakte over de gewonde en zag af en toe de hotelier of diens echtgenote, die in het geheim naar over slopen uit vrees dat een spion van Estarjo z'n neus in de zaak zou steken. De derde dag was het met de gewonde zo erg gesteld, dat Pierre Bollin een spoedig einde voorzag. Tegen de avond echter, (Vervolg op biz. 18.)

DEKIKJ deze tekening aandachtig, zoek goed en ... je zult de juiste weg vinden welke D je naar het centrum van de doolhof, naar de KUIFJE'S BON leidt. Vergeet echter niet dat je de KUIFJE'S BON bij duizenden kan vinden op de verpakkingen van deze uitstekende producten.

**VICTORIA • KOLYNOS
HEUDEBERT • HORTON
MATERNE • PALMAFINA
SKI & FRANCO-SUISSE
PROSMANS • PILSBERG
TOSELLI • PANA • KUIFJE**

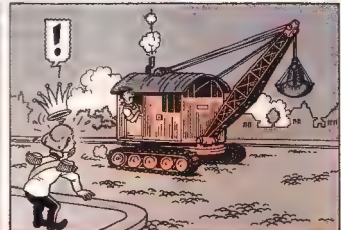
etens op het vloeipapier dat bij ieder KUIFJE'S SCHRIJFBOEK geschenkt wordt. In zult ook de KUIFJE'S BON, die je verzameld, kan je de mooie geschenken krijgen waarvan de lijst hier volgt.

KUIFJE's prentkaarten. Per reeks van vijf	50 punten
Prentjes DE SPROOKJES VAN PERRAULT. per reeks van vijftig	75 punten
De nieuwe KUIFJE's WIMPEL. vier kleiner	100 punten
Chromo's ZIEN en WETEN. per reeks van zes	100 punten
VLEGTUIGEN (omslag met 14 tekenen)	
VLEGTUIGEN (omslag 1935-36. reeksen tot 10)	
AUTOMOBIEL	
LUCHTSCHEPEN	
SPOORWEGEN	
MARINE	

Foto's in relief - DE ANTWERPSE DIERENTUIN, met speciale br.	200 punten
Drie reeksen: (omslag met 14 tekenen) reeks van twintig	250 punten
KUIFJE's PORTEFEUILLE	300 punten
KUIFJE's PUZZLE	500 punten
Blokjespel KUIFJE	500 punten
DE MEESTERWERKEN DER SCHILDERKUNST, per omslag met vijf tekenen	200 punten

STUUR JE KUIFJE'S BON'S NAAR KUIFJE, DIENST T. Lombardstraat, 24, Brussel.

DOOR WILLY VANDERSTEEN

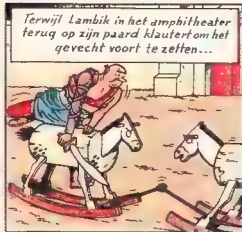
OP DEZ BLAD VIND JE VEEL EEN KUIFJE'S PUNT. NIET DIT LIT EN VOEG HET BIJ JE COLLECTIE.

Terwijl Lambik de Romeinen amuseert met zijn gekke streken, verkeren Suske en Wiske, opgesloten in de leeuwenkuil, in de hoogste nood...

TEKST EN TEKENINGEN

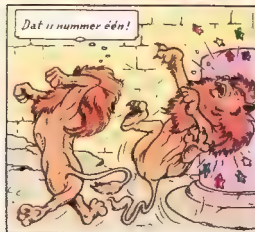
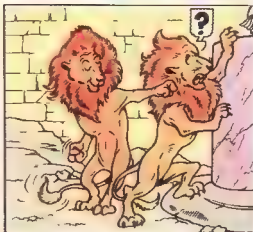
VAN WILLY VANDERSTEEF

Terwijl Lambik in het amphitheater terug op zijn paard klautert om het gevecht voort te zetten...

...stormt Titus plotseling de leeuwenkuil binnen

Dat is nummer één!

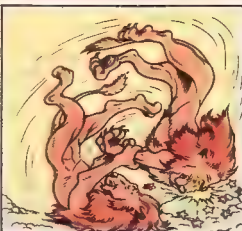
Titus wil ons verdigen! Dat arm dier gaat zich laten verscheuren door die slokken!

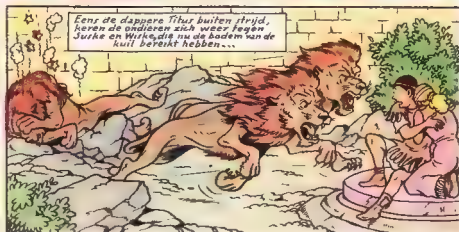
De volgende, heren!

Verrast door het platte optreden van Titus, stuiven de leeuwen uit elkaar. De dapperste echter gaat spoedig opnieuw tot de aanval over...

De tegenstanders van Titus zijn niet sportief en overrompelen voor hij de tijd heeft zich op te richten...

Eens de dappere Titus buiten strijd, leven de anderen zich weer tegen Jurke en Wiske, die nu de bodem van de kuil bereikt hebben...

DE WITTE RUITER

TWEDE DEEL

TEKST EN TEKENINGEN VAN FRED FUNCKEN

Johan liep in de valstrik, door Koenraad gespannen, en komt in de bergstroom terecht... Hij geraakt op het droge en verliest het bewustzijn...

DAT er sinds enkele tijd 2 P.K. auto's bestaan (het lelijk Eendje van Citroën) weet je wel. Maar, dat er 2 P.K. TRAMS bestaan, dat wist je niet hé! Ik ook niet tot op de dag, dat ik deze originele tram op de baan naar Duinkerke ontmoette. Dat deed me denken aan een Brusselse grap: Schrijnwerker Lowietje stapte met een hele zak gerief op de tram. Zijn nade kennis, Leon, tramvanger, begroet Lowietje als volgt:

— Wel, wel, Lowietje, dat is jaren geleden dat ik u nog gezien heb. Werkte je nog altijd niet op uw eigen?...

— Wel neen, Leon, maar gij, hebbe gij al die jaren dat ge aan de tram werkt nog altijd geen tramvoertuig aan uw eigen?...

EEN MOOIE KANS!

WIE kan er zingen, musiceren (om het even welk instrument) wie speelt reeds toneel of kent amussante goochelkunstjes? Wie meent het goed genoeg te kunnen om op te treden in het Kuifje's theater, schrijve een briefje naar de redactie!

Deze cirkusfoto herinnert sommige Brusselse lezers met goed gebuigen aan het Kuifje's feest van vorig jaar, en doet nu reeds verlangend zitten naar het volgend feest. Nog enkele maanden geduld, vrienden!

TENNIS EN FANTASIE...

TORSTEN ULRICH is een knap Duitse tennisman wiens naam je reeds dikwijls hoorde, vermits hij al enkele keren tegen Washer en Brichant speelde. In tennisringen is het bekend dat hij veel fantasie heeft, niemand kon echter vermoeden dat het zo erg was. Laatst kreeg Torsten Ulrich z'n oproepingsbevel om zijn militairdienstplicht te vervullen. Ulrich antwoordde op dit bevel met volgend schrijven: «Mijne Heeren, ik dank u van harte voor uw vriendelijke uitnodiging, maar ik heb het zo vreselijk druk met ik er, tot mijn grote spijt, geen gevolg kan aan geven.» De hoge omen stuurden de genarmer om Torsten Ulrich te halen...

DE ONBEKEDE VAN GAYAO

(VERVOLG VAN BLZ. 14-15)

en deed Pierre een taken nader te komen:

— Gaat het beter?

— Neen, maar het is wellicht spoedig te laat om nog iets te zeggen...

— Wind je vooral niet op. Blijf rustig liggen...

— Toch, ik moet het je zeggen... Je was zo goed voor me. Ik dank je duizend maal... maar je zou nog iets moeten doen voor me... Wil je m'n vest nemen...

— Je vest?

— Ja, in de binnenzak steken papieren, en dollars... het overige werd door de bandieten gestolen... Indien ik sterf, zijn die dollars voor jou... de papieren stuur je naar het adres dat op de omslag staat... Wil je?

— Stuur ze zo vlug mogelijk want ik heb vrouw en kind in

Engeland en voor hen is het een fortuin.

— Ik zal het nodige zo spoedig mogelijk doen. Ga weer liggen, hou je kalm... je...

De man liet zich achterover in de kussens zinken en z'n geïntensieerde werd zo vaal, dat Bollin er zich aan verwachte de laatste snik van de man op te vangen. Het was slechts een voorbijgaand alarm. Nadat hij z'n lippen met de pulp van een oranjeappel had bevochtigd, kwam de Engelsman weer op verhaal en met zwakke, stokkende stem, zei hij tot Pierre Bollin:

— Voor de papieren en de omslag zorg je spoedig... het gaat om een optie op een goudmijn... ze is slechts vijftig dagen geldig... begrijp je?

(Woord voortgezet in ons nummer van volgende week.)

Vallen arenden mensen aan?

HET is nu reeds enkele weken geleden dat een Engels nieuwsbureau het bericht de wereld in stuurde, dat een grisaard die in de omgeving van Angoulême (Zuid-Frankrijk) paddestoelen zocht, door een arend werd overvallen. Na een gevecht dat vijftien minuten duurde, moest de arend het afleggen en stierf dood op grond.

Heel wat lezers hebben ons gevraagd of dat kan waar zijn; ze hebben altijd gehoord dat arenden slechts mensen aanvallen, wanneer deze hun nest vernielen of hun jongen willen roven.

We hebben ons licht opgestoken bij een reeks natuurkundigen en ook bij jagers, die sceptisch glimlachend antwoordden: «Let er maar op, zulke berichten worden altijd in de «kumkommertijd» in de kranten gezet. Het is steeds een grisaard die of een kind dat werd aangevallen en altijd op pinasfen waar wij, natuurkundigen en kenners van de vogelwereld, nooit kunnen geraken om een onderzoek in te stellen. Geraken we er toch, dan krijgen we de meest tegenstrijdige geschiedenissen te horen!»

In Zwitserland wordt de arend sedert enkele jaren beschermd en het is verboden hem neer te schieten of z'n nest te vernielen.

Te Offenbach in Duitsland kon men een bepaalde fabriek niet verbinden met het stadijck centrum verwaringsmet. Toen had een der groote vaderen der stad een idee: «Laat ons een van de afgepante locomotieven als verwarmingsapparaat gebruiken», zei hij... En het geval was opgelost!

De helpers van de sheriff aanzien onze vrienden voor handlangers van El Mocco en willen hen opknopen...

PAT RICK EN MASS TICK in

ELMO

OVER CHINESE ZIJDE EN ELIZABETH I

KEIZERIN Si Ling was de gemalin van de grote keizer Huang Ti, die boeshaatje en kaarten tekende, en ze werd door het nageslacht tot godin verheven omdat zij het weefsel van de zijdevorm controleerde en ontdekte, hoe ze wondermooie Chinese zijde moest maken. De zogenaamde «Zijdegod» was in vroeger eeuwen een der grootste handelswegen van Oost naar West, van China over Turkistan en Perzië naar de kusten van de Middellandse Zee; het duurde lang vooraleer de zijde in Europa zo populair was als in Oost-Azië, China

en Japan. Op de uitvoer van zijdevormen stond in China de doodstraf, want de schijnbaarlevende Chinezen waren gespenen zakelui en kenden de waarde van een monopolie. De Romeinen die zich graag weelderig toedonden en zich met alle mogelijke luxe omgaven, vonden de zijde in het begin te duur.

Julius Caesar was de eerste Romein die een grote hoeveelheid wondermooie zijde kocht en er de schouwburg liet mee behangen. Tiberius en Titus wilden van de Oosterse zijde niets weten en toen keizer Heliogabalus, in de IIIe eeuw, in het openbaar verscheen in een rood zijden gewaad... had heel Rome zes maanden lang stof tot praten! Elisabeth van Engeland die, naar het heet, bijna even verzot was op mooie kleren dan op macht, bracht een Brit er toe een machine uit te vinden om voor haar zijden kousen te weven.

NOG EEN RECORD

MAJOR Bruce en luitenant Mitchell van de Koninklijke Britse Marine staken met een kano over het Kanaal, van Dover tot Cap Gris-Nez, in 3 uur en 38 minuten, wat een nieuwe record is!

HET SPREKEND WOORDENBOEK

HET is natuurlijk goed en wel in het woordenboek de betekenis van een vreemd woord te kunnen opzoeken, maar dan weet je meestal nog niet hoe je het moet uitspreken. Vindingrijke Amerikanen hebben dit probleem opgelost met een sprekend woordenboek. Het is echter geen gebonden boek doch een reeks steekkaarten. Wil je weten hoe je het woord BROTHIER moet uitspreken, trek je de gewenste steekkaart uit, waarop het woord vastgelegd werd. Je steekt ze in een daarvoor speciaal gemaakt toestel en... je hoort een stem die het woord BROTHIER langzaam, duidelijk met de juiste klemtoon en het oerrecht accent uitspreekt.

Wie zou er kunnen raden waar deze foto genomen werd? Niet naar het antwoord kijken alvorens gezocht te hebben!

(In de stad van Jan Breidel en Pieter de Coninck.)

BYZANTIUM - CONSTANTINOPEL - ISTANBOEL

DEZE stad ligt op de mooiste plek der aarde en werd in 660 v. Chr. gesticht door de inwoners van Megara (Midden Griekenland). In 196 na Chr. werd de stad verwoest, weer opgebouwd en in 330 door Constantijn de Grote onder de naam Constantinopel tot hoofdstad verheven. Van de machtige muren, opgetrokken door Theodosius, ziet men thans nog de resten. Eens waren zij twintig kilometer lang en bezaten vierhonderd torens en vijfhonderd poorten. Sterk en schoon rezen zij op uit de Zee van Marmara en de Gouden Hoorn. In 443 stond Attila, koning van de Hunnen, die heerste van de Wolga tot aan de Rijn, voor haar poorten. Hij nam genoege met een jaarlijkse schatting van tweeduizend ponden goud.

Tijdens de regering van Justinianus kende de stad een grote bloeiperiode, toch was de bevolking niet tevreden want ze stond op tegen zijn gezag. De keizer wou vluchten doch keizerin Theodora was het daarmee niet eens en zij sprak de beroemd gebleven woorden uit: «Zij, die de kroon dragen mogen het verlies daarvan niet overleven: wij zullen strijdend sterven». Zij slaagde erin de opstand te onderdrukken: 30.000 mensen werden door het zwaard gedood en in de Bosphorus geworpen!

De kerk van de stad was uitgebrand doch veertig dagen na het einde van de opstand, gaf Theodora het bevel er een nieuwe te bouwen op de eerste heuvel die naar het Oosten ziet. In het Byzantische Rijk werd alles wat kostbaar was bijeen gebracht voor deze kerk: Uit Paros kwam het wit marmeer, uit Thessalië het groene, uit Lakonië het rode. In Athene en andere Griekse steden werden tempels leeggeroofd, uit Ethiopië kwam goud en ivoor, uit Syrië damast en brokaat. In elke steen van de tempel werd er een stem geluid: «God is in haar en zij zal nimmer vergaan».

vlak na Kerstmis van het jaar 537 werd Byzantiums volmaakte bouwwerk, de Aya Sophia of Tempel van de Wijsheid, ingewijd. De keizer sprak deze klassieke woorden: «Ere

zij God, die mij waardig keurde zulk een werk te voltooien. Salomo, ik heb u overwonnen!»

Het was de Venetiaan Dandolo, die in 1203 de meeste stad ter wereld aanviel en door zijn troepen in brand liet steken. De geschiedenis brandmerkte zijn daad als «waanzin». Noot werd de Heilige Stad nog helemaal in haar oude luister en macht hersteld. Het verkleinde en verzwakte rijk kon geen afdoende weerstand bieden aan het Turkse leger en viel ten slotte, in 1453, in handen van Mohammed II. Sedertdien is de stad Turks en heet ze Istanbul.

Nu weet je iets meer over de zeer bewogen geschiedenis van de stad, waarover onze tekenroman «De Val van een Keizerrijk», handelt.

EL MOCCO DE WREDE

TEKST EN TEKENINGEN VAN TIBET

HET GELE TEKEN

De politie is het huis van Septimus binnengedrongen. Septimus ontdekt Mortimer in de controlekamer en schiet.

TEKST EN TEKENINGEN VAN EDGAR-P. JACOBS

In zijn opgewondenheid mikt Septimus echter recht. Enkele kogels treffend de telecephaloscoop, die met ooverdovend lawaai ontploft. Mortimer wordt op de grond gemaakt...

En op dit ogenblik, alsof de vernietiging van het toertel hem van het juk van Septimus bevrijd heeft, springt Orluk luid gillend op...

Hij stort zich op zijn verbaasde meester en rukte hem de zweep brutaal uit de hand...

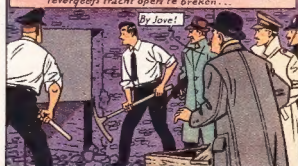
Als enig antwoord slaat Orluk de doctor met de zweep. Deze wijkt schreeuwend achteruit...

Achteruit trekkend, komt Septimus tegen de muur terecht en drukt, zonder te weten, met zijn elleboog op een knop...

die in de kelder van Tavistock Square de zware gepantserdeuropen, welke de politie steeds lang tevergeefs nacht open te breken...

Septimus vlucht vol schrik door de gang op de hielen gevolgd door Guinea Pig...

Hij bereikt de deur die de gang afsluit en wil deze achter zich dichtslaan doch...

met een forse druk van zijn schouders doet Orluk de deur openvliegen... Septimus valt achterover...

Wankelend wijkt hij achteruit tot in het midden van de kamer, waarin hij sedert lang de grote buit bewaarde die het Gele Teken op zijn stoutmoedige lichten vergaarde...

Plotseling grijpt hij een kartonnen hendornd, foont ze aan Orluk en smeekt...

...tegen een andere deur, die open gaat...

